

Zhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
lísti po
30 vin.

Naročnina
naj se pošlja
upravištvu.
Rokopisi pa
uredništvu
'Teža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Moderna služkinja.

Gospa: »Ali ne zahaja k vam v kuhinjo vaš ljubček!«

Kuharica: To se razume! Preslabo me plačujete, da bi ga mogla peljati v »chambre séparées!«

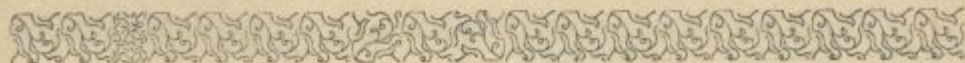
HIŠNI POSESTNIK GREGORAČ.

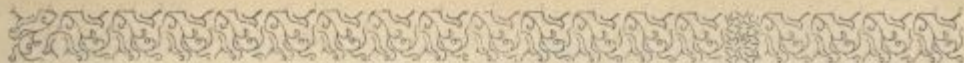
(SOLO-PRIZOR.)

Gregorač (nastopi v jutranji suknji s čepico na glavi ter puši iz dolgocevne pipe): „Tako je! Naš stan ima tudi svoje in še posebno velike težave. Štirinadstropno hišo imeti na glavi, to niso mačje solze. Zato pa tudi zahtevam, da se me povsod upošteva in časti. Denar za nakup take hiše se ne pobere kar na tleh. To se je treba ubijati in potiti, predno se spravi taka svota skupaj. Tudi jaz nisem pobral tega denarja morda kje v smeteh, ali da bi ga podedoval. Bog ne daj! Prav pošteno sem ga — zadel v loteriji. In to ne zna vsak. No, zdaj nisem samo gospodar v hiši, ampak pravi pravcati hišni gospodar in kdor hoče stanovati v moji hiši, stanovati mora natančno po mojih predpisih. V ta namen sem tudi sestavil posebni hišni red, po katerem se bo moral vsak izmed vas, ako bo hotel stanovati pri meni, strogo ravnati. (Vzame veliko polo papirja iz žepa ter odloži pipo.)

Ta hišni red ima osemindeset paragrafov in vsi so taki, da mora imeti vsak najemnik pravo veselje nad njimi. (Čita.)

„Paragraf prvi: Vsak najemnik, bodisi moškega, ženskega ali srednjega spola, dolžan je najemnino plačati šest tednov prej, predno stanovanje najame, ali si je sploh ogleda. Ogledati si sme stanovanje samo s ceste. — Paragraf drugi: V teku teh šestih tednov ima najemnik pravico poizvedovati o navadah, političnem in verskem prepričanju hišnega gospodarja ter se tem navadam in prepričanju do prevzeta stanovanja prilagoditi. — Paragraf tretji: Nadalje ima najemnik tudi pravico (govori): tu se jasno vidi, da ima tudi najemnik svoje pravice! (čita): Najemnik ima torej pravico, vkljub že plačani najemnini, nastaniti se drugje in sicer kjerkoli mu ljubo.

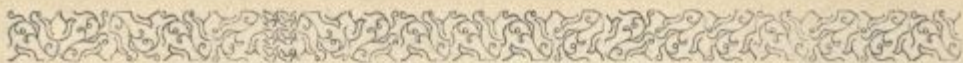
— Paragraf četrty: Vsakemu najemniku je kar najstrožje prepovedano ponoči smrčati, ali na kak drug kakoršenkoli način kaliti nočni mir. Tudi kihati je prepovedano in je za slučaj nahoda odkazan za kihanje posebni prostor na dvorišču. — Paragraf peti: V stanovanju se mora izogniti vsakoršni, vlažnosti, zato tudi ni dovoljeno v zaprtih prostorih jokati, temveč se mora izjokati na hodniku. — Paragraf šesti: Ob slabem vremenu se ne sme zapuščati stanovanja, ko bi pa kdo izmed stanovalcev vzlic temu šel po opravkih na ulico, mora ob vrnitvi sezuti čevlje pred hišo ter jih tam pustiti, da se popolnoma posuše. — Paragraf sedmi: Iz higieničnih ozirov je neobhodno potrebno, da si vsakdo, predno stopi v hišo, osnaži klobuk, suktnjo in hlače vsakega prahu in nesnage, ali pa vse to odloži pred hišo. — Paragraf osmi: Za razsvetljavo stopnic in tako dalje, mora skrbeti vsak najemnik sam. Ko bi slučajno kateri izmed stanovalcev ne imel vžigalic pri rokah, dovoljeno mu je, zaleteti se z glavo ob steno tako, da se mu zadostno posveti, paziti pa mora, da se stena ne poškoduje. — Paragraf deveti: Vodovodnih pip se ne sme odpirati in odjemavati vodo iz vodovoda, ker vodovod ni napeljan v hišo zato, da bi se stanovalci pri njem napajali, temveč zato, da imam pravico od vpeljave zahtevati in pobirati vodarino. — Paragraf deseti: Otrok se v hiši ne trpi, ko bi si pa vkljub tej prepovedi nameravala kaka stranka nabaviti kaj malega, mora se poprej stopiti s hišnim gospodarjem v dogovor. Dvojčki pa so povsem izključeni. — Paragraf enajsti: Prvi dan vsakega četrletja pobira najemnino gospodar sam ter ob tej priliki obenem kontrolira, če imajo vsi stanovalci dobro osnažene zobe ter porezane nohtove. — Paragraf dvanajsti: Ob šestih zvečer morajo po vseh stanovanjih pogasiti luči ter jih ne smejo prižgati pred osmo uro zjutraj. Ves ta čas mora biti skrajni mir po hiši. — Paragraf trinajsti: Živali se v hiši ne trpe in tudi okoli hiše je lajanje psov ali javkanje mačk kar najstrožje prepovedano. — Paragraf — — —“ (spravi polo v žep ter govori): Za danes bo menda dovolj; saj so vsi paragrafi drug drugemu podobni. Omenim naj samo še to, da ima vsak najemnik ta hišni red podpisati, ter se ga v teku štirinajstih dnij na pamet priučiti. Vsako četrletje ob pobiranju najemnine pa mi ga glasno ponoviti. Škoda je le, da nimajo vsi najemniki toliko razuma, da bi izprevideli v tem hišnem redu zastopane samo njih lastne koristi. Nekateri so celo tako nesramni, da godrnjajo kadar jim predložim ta hišni red v podpis, ali pa se mi začno celo v obraz režati.

Nedavno prišel je k meni nek tak nesramneš, ravno ko sem sedel pri obedu ter me takole nahrulil: „Kaj ne, vašega hišnega reda paragraf trinajsti pravi, da ne trpite nobene živali v hiši?“

„To se razume!“ odgovoril sem mu jaz.

„No potem pa odpravite še tole živalico iz hiše, ki sem jo ravnokar ubil v svojem stanovanju!“ In pri teh besedah mi je vrgel mrtvo podgano na mizo.

To me je seveda strašno razjezilo in odpovedal sem mu takoj stanovanje, obenem pa sem mu zabičil, da mora zapustiti stanovanje ravno v takem stanju, v kakoršnem je je prevzel.

„Bom“, mi je odgovoril zlobno se nasmehnivši ter zaloputnil vrata.

Ko je poteklo četrletje in bi se moral ta surovež izseliti, šel sem pogledati v njegovo stanovanje, če je vse tako v redu, kakor je bilo pred njegovim prihodom. Tedaj zagledam na stropu, po tleh, po stenah, skratka vsepovsod vse polno ščurkov, stenic, mravljičev, še celo podgane so se pojale po kotih.

„Za Boga! Ali ste zblazneli!“ zakričal sem srdito nad njim.

„Kaj še!“ namuznil se je lopov. „Kaj bi zblaznel? Vaš hišni red vendar zahteva in tudi ustno ste mi to zabičali, da moram stanovanje zapustiti v takem stanju, v kakoršnem sem je našel in našel sem vse polno te golazni, katero sem z veliko težavo odpravil, a zdaj še z večjo težavo zopet nabavil.“

Taki so ljudje dandanes in potem naj še kdo reče, da je prijetno biti hišni gospodar. Jaz sem že zadnjič ponudil nekemu znancu hišo v dar in mož bi jo tudi z veseljem vsprejel, a ko sem si izgovoril, da ostane najemnina moja, po moji smrti pa mojih dedičev, pokazal mi je jezik in odšel. Tako sem pač prisiljen biti lastnik štirinadstropne hiše in hiteti, da naglo zopet pobere najemnino. Da bi se mi le ne pripetilo tako kot zadnjič. Prišel sem namreč k nekemu najemniku, ter zahteval najemnino, katero mi je že tričetr let dolgoval. Povedal sem mu, da me je potrpljenje minilo in ako ne plača mi mora izprazniti stanovanje.

„Dragi moj“, dejal mi je priliznjeno, „ne bojte se, da bi vam ušel. Nikdar! Vse hočem pošteno poplačati predno se bom izselil in ko bi moral zaradi tega stanovati pri vas tudi do svoje smrti“. Tako dolgo me pa le ni bila volja čakati na plačilo, zato sem ga prijel za vrat in ga vrgel po stopnicah. Ko sem nato pregledal stanovanje, da bi kaj našel, s čimer bi se oškodoval za njegov dolg, našel sem par umazanih manšet, én papirnat vratnik ter star dežnik brez prevlake, toraj samo ogrođje.

Take križe ima hišni gospodar z ljudmi, zato bi se rad iznebil hiše. Kdor je torej pripravljen vsprejeti v dar mojo hišo s pogojem, da odšteje vselej najemnino meni, naj se zgłosi kasneje pri „Belem volku“, da se pomeniva ter izpijeva par literčkov za — likof.“ (Odide.)

Ne pozna je.

Ona: „Kaj me res ne poznate, gospod Brskač; saj sem vam večkrat kot sobarica svetila po stopnicah.“

On: „Ljuba moja; sobaric si pa jaz ne zapomnin, ker vsaki takoj ugasnem luč!“

Duhoviti sluga.

Sluga: „Milostna! Gospod Apropo je prišel!“

Gospa: „Kdo? Apropo? Tega gospoda ne poznam!“

Sluga: „Seveda ga poznate; saj je bil baš sinoči pri vas!“

Gospa: „Si li zblaznel!“

Sluga: „Za božjo voljo, kaj bi zblaznel! Saj ste vendar včeraj, ko je ta gospod odhajal, zakričali za njim: Apropo, pa pridite jutri k meni na zajutrek!“

ZVONIMIR MASLE:
SE ZDI, DA ZLAHKA LUČ SVETA UGASNE...

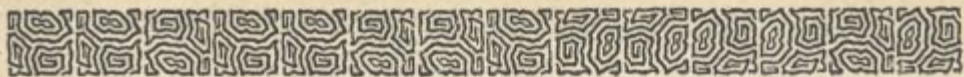
Se zdi, da zlahka luč svetá ugasne,
ko stvarstvo zanjo trudno več ne mara,
ko temna noč mu ljubša je od žara,
ki poln je bil nadlog in teže časne.

Ko pa minijo v noči sanje krasne,
se pomladí stvarem celo moč stara,
in zopet slutnja in želja jih bara,
so li nebá višave zopet jasne . . . ?

Brez misli človek kdaj utrujen deje,
naj lečnik-čas do njega že prispeje,
da duše mu posodo ilno stare . . . .

Al, kadar čas na njo poteka glasno,
življenje sveta se zazdí mu krasno,
in drobov temnih se zboji prevare . . . !

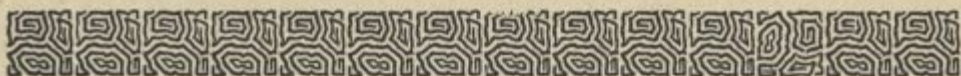

Zavetje.

Častnik: »Melanija, zabredla sva tako v dolgove, da mi ne preostaja drugo, nego krogljaj!«

Melanija: „Nič si ne beli glave s tem! Ako se nama vse vrvi po-trgajo, pobegnila bova v Ameriko. Tam, ko naju nihče ne pozna, nastopim lahko jaz kot šansonetka, ti pa vsprejmeš službo natarjarja v kakem hotelu.«

Častnik: »Eh, iz tega ne bo nič; v Ameriki vsprejemajo za natarjarje samo — naše kavalerijske častnike, infanterijskih pa ne marajo.«

Aha!

Ona: „Dobro toraj! vsprejem vas v svojem stano-
vanju, toda le pod pogojem, da se boste vedli kar naj-
dostejneje.“

On: Srčna hvala! Prisegam vam, da se bom vedel
v popolno vašo zadovoljnost!”

Ona: „A tako! Potem pa ne bo nič!“

KAKO STA SE POLJUBOVALA?

(HUMORESKA).

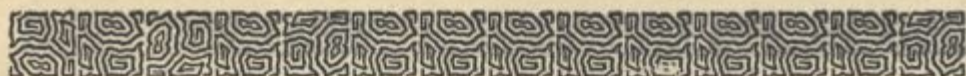
Kakor po navadi, se je zbralo v gostilni lepo naše omizje: Niko, Linica, Lojzika, Fric, Ludvik, Franc, Frička in moja malenkost. Bili smo sami mladiči — golobradci. Vsak posamezen in vsi skupaj smo bili zaljubljeni vsak v svoj ideal. Vendar je imela pa Linica, čeprav najmanj lepa, pa zato najbolj koketna in ta koketnost je bila njena privlačna sila, največ čestilcev. Njej sta dvorila Fric in Ludvik in po vrhu še moja malenkost, dasiravno precej neroden v ljubezno-slovju, me je vendar Linica skrivaj ljubila, dočim si je od Ludvika in Frica pustila le dvoriti in si prinašati vsakovrstnih verzov, bili smo namreč vsi trije poeti, dasiravno bi nikdo izmed nas ne vedel povedati niti, kaj je jamb ali trohej.

Niko in Frička in Lojzika in Franc so stikali glave in čulo se je le glasno govorjenje Frica in Ludvika, ki sta eden drugega hotela prekوسiti pri Linici, obadva sta pa mene res odrinila. Jezen sem vzel v roke časopis in ga hotel čitati. To se mi pa ni posrečilo in vsak trenutek mi je ušel pogled na ono trojico. Fric in Ludvik sta dvorila tako dolgo, da je večina ljudi že odšla iz gostilne. Motila je oba parčka in trojico semtertja le natakarka z jeznim pogledom na nežnejši spol, ker vsled želje poslednjega nismo mogli dovolj piti, kar si je tako želela. Zgínili so slednjič tudi zadnji gostje in ostali smo sami. Zopet se postrani ozrem na ono trojico in ujel sem Liničine besede: „Oh, ko bi hotela elektrika ugasniti.“

Ni preteklo pet minut, ko me sune Fric pod mizo in mi na moj vprašujoč pogled, namigne na vrata, češ da naj grem ven. Mislil sem si, bogve kaj mi vendar to človeče hoče, vendar sem pa res šel iz sobe; takoj za menoj pa pride Fric s sladkim nasmehom na obrazu in mi pravi:

„Ivan, sedaj mi lahko napraviš uslugo, za katero ti bom vedno hvaličen“.

„No, le na dan z željo ako bo mogoče ti z veseljem ustrezem.“

„Mogoče si pred par minutami slišal, kako je vzdihnila Linca, da bi kdo luč ugasnil. To vem, da je veljalo meni, ker Ludvik je pri nji popolnoma pogorel in vem, da bi, ako bi naenkrat nastala v sobi tema, dobil od Linice tako zaželjeni poljubček.“

„Ves jezen vsled take domišljavosti, ga vprašam: In kaj sedaj želiš?“

„I, bogve kaj; vendar da luč ugasneš.“

Obljubil sem mu vedoč, da ne dobi od Linice poljubčka, ker sem bil trdno prepričan, da Linica ljubi samo mene.

Komaj se vrnem k mizi, ko me že sune pod mizo Ludvik in mi namigne, naj grem za njim. Takoj sem slutil, kaj bo.

„Kaj pa ti je hotel Fric, ker sta oba naenkrat zginila?“

Kmalu sem imel svoj program gotov in odvrnem mu, da me je napumpal za dva goldinarja. Ludvik se je odahnil, kot bi mu snel dva centa težko breme raz ramena.

„No in kaj hočeš Ti?“ ga vprašam, „menda ne tudi pumpa.“

„Lepa hvala, prijatelj! Sem danes že nekoga drugega napumpal. Pač pa bi te prosil neke usluge, samo ne vem, če boš tolikanj prijazen, ker lahko padeš pri materah v nemilost.“

„Kar brez skrbi; ako je tebi treba storiti kako uslugo, grem tudi proti vsemu nežnejšemu spolu v ogenj,“ sem mu lagal.

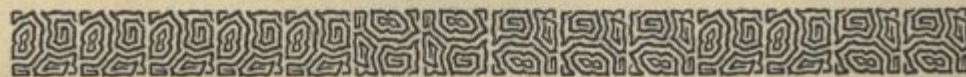
Naprosil me je z istimi besedami, ne pozabivši povedati, da je Fric popolnoma pogorel in da mora on dobiti nocoj prvi poljubček, naj velja kar hoče, naj ugasnem električno svetilko.

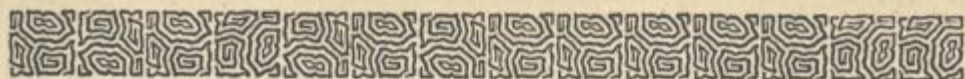
Molče se splazim k gumbu in privijem. Tema! Vse mirno. Nazadnje le zaslišim od mize sem neko cmokanje, kot bi nekdo jedel „žlinkrofe“. Kaj pomenja tisto cmokanje od mize sem, sem vedel: Niko in Fric in Franc in Lojzika uživajo z najboljšim tekom ljubezen in popolnoma sem razločeval glasove posameznih poljubov; motilo me je le, da sem pri tem razločeval še tretje glasove, glasove nekih prav močnih poljubov. Mislil sem si, da je Linica le mogoče komu dovolila tudi kakšen poljubček, ki se je pa raztegnil na desetine. Že sem hotel v svoji ljubosumnosti zopet razsvetliti sobo, ko začujem nekak tajinstven šum. Potipljem in začutim neko nežno ročico:

„Linica! si ti?“

„Moj Ivan“ in zagnala se mi je okrog vratu in poljubov ni bilo ne konca ne kraja.

Ker smatram poljub le za nekako prehodno vez med idealno in faktično ljubeznijo, sem velel Linici, naj zopet odide na svoje mesto, sam sem pa razlil žarke električne svetilke po sobi. Da bi jih videli kako so se

držali, kot najnedolžnejša jagnjeta. Niko in Fricka sta bila celo tolikanj nesramna, da sta se začela nad menoj jeziti češ da je bilo moje postopanje nedružbeno in naravnost nesramno. O lahov koš!

Drugi dan se mi je Fric spodobno zahvalil za uslugo. Čudil se je le, da je čutil kot bi imela Linica celo nekaj pod nosom in da tega niti preje niti pozneje ni zapazil in da se ni prav nič branila poljubov. Radoval se je tudi zmage nad Ludvikom.

No, pol ure pozneje mi je Ludvik pripovedoval isto.

Bil sem vsled tega popolnoma iz tira in premišljeval sem, kako je bilo vendar mogoče, da smo vsi trije istočasno vživali Liničino ljubezen.

Hotel sem pa priti do konca in to se mi je tudi posrečilo.

Čez par dni sem moral zopet prevzeti z neradovoljnostjo, vendar pa da ustrezem Ludviku in Fricu, vlogo ugaševalca luči.

Zopet isto kot prvič. Po par poljubih velim Linici, naj stopi od mene proč. Privijem in ugledala sva z Linico tri parčke v tesnih objemih: Lojzika in Franc, Niko in Fricka in Frica in — Ludvika.

ZVONIMIR MASLE:

SPOMINČICI.

V rosni zori kdo te drami,
kdo veli ti vstati sami,
ko še spi vse na okrog
in sta prazna hrib in log?

Če prezgodaj boš vstajala,
slanica bo nate pala
in zadala bo gorjé
sredi belega ti dne!

„Nisem ne prezgodaj vstala,
tebi sem iz tal pognala,
vem da ti plamtí srcé,
kličem ti: „Ne zabi me!““

Vem, da tvoje lepo geslo
ti ljubezni bo prineslo;
klicati: ne zabi me!
pa za vsako ni srce!

Če privabiš roko kruto,
tebe vtrgala bo ljuto,
da miní bo ves tvoj kras
in ves tvoj mladostni čas.

Glej, tam beli so oblaki,
beli vsi in vsi enaki —
a še predno mine dan,
mnogim bo obraz temàn!

SVOJI K SVOJIM!

(KUPLE.)

Dolgo smo nemčurjem kašo
pihali pohlevno mi,
oni pa brezbriznost našo
smešili so brez skrbi.
In pri tem so se redili,
kot redi se v šumi polh,
nam pa komaj privoščili
nekaj shujšanih so bolh.
Saj Slovenec je brezbrizen,
nemšk podpira rad napuh,
kakor tutka je ponižen
za dolžnosti slep in gluh.

Vseh stvari pa enkrat konec
mora bit na vsak način;
več ne bo nemčurski zvonec
nam zvonil z nemčurskih lin!
Smo zbudili se iz spanja,
govori se vsaj tako;
Nemcem naj se več ne sanja,
da ostane status quo.
Kuhltajč le vrag naj vzame
in pa vse k ga govore;
zlasti naše vrle dame,
naj ga vendar opuste.

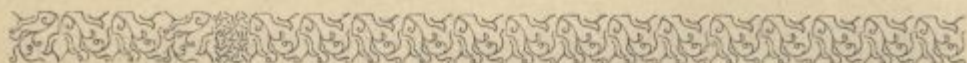
Čast pač ni za našo damo,
če gre k Nemcu po klobuk,
naj v štacuno gre že spredaj
al pa zadaj vanjo smuk!
Ne redimo si na prsih
nikdar več strupenih kač,
vse karkoli nam je treba,
naj izdelek bo domač.
Vsepovsod naj nam odmeva
„Svoji k svojim,“ kakor grom,
pa bo kmalo nemška reva
šla na boben: rom-pom-pom!“

Zvestoba.

„To ti pa rečem, jaz ostanem svojemu Pavlu zvesta, če mi je to tudi težko!“

„Kaj bo težko enemu zvesta ostati? Glej mene, jaz sem trem zvesta!“

ZVONIMIR MASLĚ

TAM ZUNAJ JE TEMA IN BUČEN VIHAR . . . .

Tam zunaj je tema in bučen vihar,
a midva sloniva v objemu.
smehljava otroško se kot še nikdār,
prisegava sebi pri temu.

Za priče pa bliski v jesenski temi
po nebu se križajo strašno . . .
Kaj dekle životek tvoj drobni drhti,
kaj pogled ozira se plašno?

Prisegla pri križih ognenih sedaj
ljubezen si vsak sva do groba:
mar žal ti prisege je dane že zdaj,
al straši mar mračna te soba?“

Odvijem svetilko. — Iz tvojih očes
zrcali nedolžnost se tvoja —
blesti se mi verno v njih dvoje čudes:
svit lune, žar solčnega soja . . .!

Zvišanje stanarine.

A: „Slišal sem, do so ti v občinski hiši zvišali stanarino.“

B: „Resnica. Vjel sem pod streho polha in župan je pripisal k stanarini še zakupnino za lov.“

PRVO, DRUGO, TRETJE.

(KUPLE).

Prvo: Krasni angel moj!
ti si moja, jaz sem tvoj.

Drugo: Žena draga mi
drži jezik za zobmi.

Tretje: O jej, moja glava,
vražja baba, ta je prava.

Prvo: Mlad sem, a takoj
kri prelil za rod bi svoj.

Drugo: Zdaj pa čas bo že,
da pomislim tud' na se

Tretje: zdaj pa se borimo
le za kruh, a rod pustimo!

Prvo: Nobel sem gospod,
vodo delam tam in tod.

Drugo: Kopo mam otrok
za kosilo močnat sok.

Tretje: Kaj mi mar dolgovi,
zanje naj skrbe bogovi.

JEŽ.

Bilo je pred šestimi leti, ko je Jež prilezel v živalski brlog — v mislih imamo deželo Kranjsko, kjer životari precejšnje število raznih krvo-
ločnih živalij —. Posebno udobno se mu ni godilo, a živel je pač
tako, kakor more živeti v sedanjih slabih časih bitje, katero ne
prereja z žulji davkoplačevalcev država, dežela, občina ali kaka druga oblast.

Toda to skromno življenje mu je zavidala zvita lisica. Pritihotapila se
je v brlog ter hotela deliti že itak pičlo hrano z ubogim Ježem. No, Jež
se ni dosti brigal za lisico: „do smrti bom že životaril, če tudi bi hrustal
samo kamenje“, si je mislil in lisica mu je pridno pomagala stradati. Ko
pa je videl volk, da v brlogu živita Jež in lisica, pridružil se je njima še
on. Toda volk je požrešen in ker sta s pičlo hrano izhajala komaj Jež in
lisica, poginil je volk kmalo vsled pomanjkanja.

Volkova smrt pa je lisico prestrašila tako, da je začela hirati in v
kratkem je bilo tudi po njej.

Tako je ostal zopet Jež sam v tem brlogu. Ne godi se mu dobro;
preostaja mu ničesar in zavetja nima nikjer, kakor ga ima na primer: sodnik
v svojih paragrafi, orožnik v zaprisegi, oficir pa v vojnem ministru.
Jež je „navезan“ sam nase in se nima na nikogar zanašati, še celo držav-
nemu pravdniku je Jež deveta briga — zato je pač bolj pohleven, kakor so
ravno kar omenjeni branitelji države in njenih — pravic in je zadovoljen z
malim, zadovoljen je s tem kar ima, a če tudi ni pohlepen, veselilo bi ga
vendar le, ko bi imel nekoliko več prijateljev-naročnikov, ki bi mu z nezatno
naročnino 6. kronicami na leto, izboljšali stanje. Saj se letos — v jubi-
lejskem letu — vsem zboljšujejo plače: oficirji in penzionisti kriče po po-
višanju dohodkov za njih trudapolno delovanje in Jež naj bi molčal? Ne, to
ne gre, to bi bilo naravnost večje hudodelstvo, kakor če bi se ne izognil
kakemu oficirju s hodnika v sneg, in takega hudodelstva Jež noče prenašati
na svoji vesti. Zato dovolite, da tudi Jež vsklikne na vse grlo:

Slovenci! Jež je edini slovenski šaljivi list! Kdor si želi količkaj razve-
drila, naroči naj se na Ježa, kajti tako zabava vas ne more niti sam mini-
ster Prade, doktor Eger ali pa Galetova Lina, kakor zabava Jež in ko bi
mu večje število naročnikov omogočilo brezskrbnejšo existenco, postal bi
še živahnejši. Opustite vendar nemške šaljive liste, ki se tako bogato šopi-
rijo po slovenskih hišah in naročite si Ježa.

Jež izhaja po dvakrat na mesec ter stane

vse leto K 6.—

pol leto K 3.—

Uredništvo in upravništvo.